

PARTS:

Apel·lant : Sr. **JGL**
Procurador : Sra. **CFL**
Advocat : Sr. **MRD**

Apel·lat : Sr. **MB, A (A) i B**
Procurador : Sra. **ECC**
Advocat : Sra. **SGT**

SENTÈNCIA 008-2021

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : Sr. **ALBERT ANDRÉS PEREIRA**
Magistrats: Sr. **VINCENT ANIÈRE**
 Sr. **CARLES CRUZ MORATONES**

Andorra la Vella, el 29 de gener del 2021.

En nom del Poble Andorrà.-

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions més amunt referenciades.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. **ALBERT ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

Primer.- En data 9 d'abril del 2020, el Tribunal de Batlles va dictar sentència amb la següent decisió:

“Desestimar íntegrament la demanda interposada pel Sr. JGL contra el Sr. MB, A i B, tot imposant al primer les costes processals causades, inclosos els honoraris d'advocat, procurador i perit, a acreditar en període d'execució de sentència.”

Segon.- Contra l'esmentada resolució la representació processal del Sr. JGL ha interposat recurs d'apel·lació.

En data 25 de setembre del 2020, la representació processal del Sr. JGL ha presentat el seu escrit de conclusions, i en virtut dels arguments que s'hi exposen demana que es revoqui íntegrament la Sentència dictada per Tribunal de Batlles en data 9 d'abril del 2020 i que les parts defenents siguin condemnades al pagament de forma solidària de la totalitat dels danys ocasionats al Sr. JGL.

Tercer.- En data 21 d'octubre del 2020, la representació processal del Sr. MB, i de l'A així com de la companyia B ha formulat el corresponent escrit de contesta a les conclusions sol·licitant que es confirmi la sentència d'instància i s'imposi a la part recurrent la totalitat de les costes causades per la tramitació de la present instància, inclosos els honoraris derivats de la intervenció d'advocat i de procurador.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Aquest procés porta causa de l'accident d'esquí que va tenir lloc el 30 de gener de 2016 a la zona de X de l'estació d'E, quan es va produir una topada entre l'agent, que anava amb una taula de surf, i el defenent, que utilitzava esquís alpins. El primer estava realitzant un curs de

“freeride” avançat i anava acompanyat d'un instructor i d'un amic. El segon, entrenador de l'A, baixava acompanyat d'un altre instructor i efectuava treballs de manteniment d'un traçat d'entrenament.

La sentència apel·lada del Tribunal de Batlles, després d'examinar els requisits de la responsabilitat aquil·liana, i basant-se en que la càrrega de la prova dels mateixos recau sobre la part agent, ha conclòs que no ha quedat acreditat que l'actuació del demandat fos imprudent, ja que els testimonis aportats són totalment contradictoris. Considera que cap dels dos esquiadors va poder evitar la col·lisió i no s'ha demostrat que cap d'ells anés distret, xerrant, amb excés de velocitat o incomplint les normes de diligència. Afirma que tampoc es pot realitzar una imputació objectiva, ja que, en el desenvolupament d'una activitat de risc com aquesta, no pot imputar-se a ningú aquell dany que el propi subjecte accepta com a possible pel sol fet de la pràctica de determinat esport, sempre que el dany no sigui imputable subjectivament a algú, per la concurrència de dol o culpa, com succeeix en aquest cas.

Segon.- El litigi planteja essencialment una qüestió de fet, que consisteix en determinar la forma en què es va produir l'accident, per tal de determinar si concorren circumstàncies que permetin imputar al defenent el resultat danyós, a títol d'imprudència o negligència. En aquest sentit, les parts verifiquen un detallat examen del resultat de la prova testifical, en què, d'una banda, han depositat el company de l'agent i l'instructor que els acompanyava, mentre que, de l'altra part, han declarat el cap de pistes de l'estació d'esquí i l'altre entrenador de l'A.

El recurrent admet que el lliga una relació d'amistat amb el company que realitzava amb ell el curset d'esquí, mentre que els testimonis proposats per l'altra part són companys de treball del defenent, de manera que el testimoni més imparcial és l'instructor del curs que seguia l'agent, que no té amb ell cap relació personal o laboral. Ara bé, aquesta al·legació no pot ser compartida, ja que l'instructor del curs era responsable de la forma en

què es realitzava el mateix, i també havia de vetllar per la seguretat dels participants, de manera que la seva responsabilitat podria veure's compromesa en el cas de que es concloués que el seu alumne feia el descens de forma inadequada. En conseqüència, no es pot atorgar més fiabilitat a la seva declaració que a la dels altres testimonis.

Tercer.- Una de les regles fonamentals en la pràctica de l'esquí consisteix en que els esportistes han d'evitar posar en perill els altres usuaris, ja sigui amb el seu comportament o el seu equipament, i que han de lliscar atenent el seu camp de visió i han d'adaptar la seva velocitat i conducta a les seves aptituds, a les condicions generals de les pistes, al temps, a la visibilitat i a l'afluència de practicants, tal com declara l'article 34 de la Llei de 9 de novembre de 2000, relativa a les estacions d'esquí i les instal·lacions de transport per cable.

La sentència d'aquesta Sala de 27 de març de 2018 (causa núm. 433/2017), ha fet aplicació d'aquests principis, i ha declarat que, com a regla general, correspon a qui circula en una posició més endarrerida adaptar la seva pràctica a la presència i traçat dels esquiadors que el precedeixen, per raó de la visió preeminent de què disposa. Aquest principi està recollit en la tercera de les regles de conducta de la Federació Internacional d'Esquí.

Quart.- En el cas que ara s'examina, el recurrent es basa fonamentalment en què la contrapart anava en una posició més endarrerida, de manera que hagués hagut d'evitar el xoc, però que va ser envestit per aquest darrer, que anava distret amb el seu company. El defenent nega aquesta versió i afirma que va ser l'altre intervinent qui el va envestir a ell, ja que baixava totalment descontrolat.

Es un fet indiscutible que el demandat baixava en línia recta, inicialment en semi-cunya, de manera que no és versemblant que anés a una gran

velocitat. D'altra banda, l'agent baixava en diagonal, de manera que havia de preveure que podia interceptar la trajectòria d'altres esquiadors. De fet, segons la declaració de l'entrenador que acompanyava el defenent, existeix en aquell encreuament un canvi de rasant, per la qual cosa aquest darrer anava en una posició més elevada, però no obstant es trobava més avançat respecte de la posició de l'agent, cosa que contradiu les al·legacions del recurrent.

En definitiva, tal i com ha conclòs la sentència apel·lada, no es pot considerar demostrat que el demandat incorregués en una actuació imprudent, ateses les versions contradictòries que ofereixen els testimonis, ni les circumstàncies que s'han assenyalat constitueixen indicis suficients per declarar la responsabilitat del demandat en la producció de l'accident.

Cinquè.- El recurs sosté que existeix una incongruència *ultra petita*, ja que la sentència analitza la qüestió de la imputació objectiva per risc, sense que la part defenent hagués plantejat la mateixa. Tanmateix, es tracta en realitat d'un *obiter dictum* i no constitueix la raó de decidir de la sentència, que es contrau a declarar que no existeix una prova suficient sobre una hipotètica actuació imprudent del demandat.

A més, el fet que aquest darrer portés amb ell un trepant, per dur a terme les tasques de condicionament de la pista, no és un factor que hagués coadjuvat en la producció de l'accident. Sens dubte va incrementar la força del cop i la gravetat de les lesions que va patir l'agent, però això no incideix en la forma en què va tenir lloc la topada ni acredita que el demandat realitzés el descens per la pista de forma imprudent i inadequada.

Per tot això, procedeix desestimar el recurs i confirmar la sentència apel·lada en els seus propis termes.

Sisè.- En haver-se desestimat el recurs, procedeix imposar a l'apel·lant les costes causades, inclosos els honoraris d'advocat i procurador, d'acord amb la constitució de l'emperador Zenó (Codi 7, 51, 5).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, ha pres la següent

DECISIÓ

Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa el Sr. JGL contra la sentència dictada el 9 d'abril de 2020 per la Secció Civil del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes, amb imposició al recurrent de les costes causades en aquesta instància, inclosos honoraris d'advocat i procurador.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-